

บทที่ 2

ประวัติความเป็นมาและแนวความคิดของการพักการลงโทษ

ในบทนี้จะกล่าวถึงความหมายของการพักการลงโทษและระบบการพักการลงโทษที่เริ่มมีขึ้นในประเทศอังกฤษ พัฒนามาสู่ประเทศสหรัฐอเมริกา และนอกจากนี้ ยังจะกล่าวถึงทฤษฎีของการพักการลงโทษ และวัตถุประสงค์ของการพักการลงโทษ

2.1 ความหมายของการพักการลงโทษ

การพักการลงโทษหมายถึง คำมั่นสัญญาที่ผู้กระทำความผิดให้ไว้ว่าจะไม่กระทำความผิด เมื่อออกไปจากเรือนจำ¹ หรืออาจหมายถึงถ้อยคำแห่งเกียรติยศ (Word of Honor)²

การพักการลงโทษ ในความหมายของกฎหมายอาญา เป็นการปล่อยผู้ต้องโทษ ออกจากการจำคุก โดยมีเงื่อนไขกำหนดขึ้นเพื่อควบคุมเขา³

¹ นवलจันทร์ ทศนชัยกุล, การคุมประพฤติและการพักการลงโทษ (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติบรรณการ , 2532) , หน้า 373.

² มณฑิรา ศิลปศร , การพักการลงโทษ: ศึกษาเปรียบเทียบในระบบกฎหมาย , วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2535 , หน้า 7.

³ American Jurisprudence, Pardon and Parole Volume 59 (New York: The Lawyer Co.-operation Publishing Co., 1971) , p.53.

การพักการลงโทษจึงเป็นกระบวนการ (Procedure) หนึ่ง ซึ่งนักโทษจะต้องเข้าสู่สังคมในอนาคต ได้รับอนุญาตให้รับโทษขั้นสุดท้ายของเขานอกเรือนจำ และอยู่ภายใต้การสอดส่องดูแลอย่างเคร่งครัด ดังนั้นจึงถือได้ว่าเป็นการเตรียมตัวให้เขาได้กลับเข้าสู่สังคมนั่นเอง

กรณีจะเห็นถึงความสำเร็จของเรือนจำ ในการปรับปรุงนักโทษ ก็คือเมื่อนักโทษถูกปล่อยสู่สังคมแล้ว ปัญหาใหม่ที่เกิดขึ้นตามมาก็คือการที่ นักโทษผู้นั้นจะต้องเผชิญกับสถานะที่เรียกว่า "ผู้พ้นโทษ" (ex-convicts) เพราะจุดมุ่งหมายหนึ่งของเรือนจำคือ การดำเนินโครงการแก้ไขผู้กระทำความผิดต่อไปในสังคมภายนอก ซึ่งอาจจะเริ่มในสถาบันก่อน และรวมทั้งช่วยผู้กระทำความผิดปรับปรุงแก้ไขตนเอง เพื่อจะปล่อยตัวออกไป

การพักการลงโทษจึงเป็นกระบวนการ ซึ่งนักโทษได้รับเลือกเพื่อปล่อยตัวออกจากเรือนจำ และยังรวมถึงความช่วยเหลือให้แก่นักโทษ ภายหลังจากที่พ้นโทษไปแล้ว ส่วนในด้านสิ่งที่จะต้องจำเป็นสำหรับการควบคุม หรือช่วยเหลือ และแนะแนวทางให้นักโทษผู้นั้นขณะที่เขา รับโทษที่เหลือในสังคมอิสระ เจ้าหน้าที่การยุติธรรมของฝ่ายบริหาร (Administration of Justice officials) เชื่อว่านักโทษที่ถูกปลดปล่อยแล้ว โดยมากควรจะอยู่ภายใต้ ระบบการสอดส่องดูแล⁴ มีจำนวนประมาณมากกว่า 60 % ของผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ จะถูกปลดปล่อยตัว ก่อนที่เขาจะรับโทษขั้นสูงสุดของเขาหมดลง⁵ การปลดปล่อยตามความหมายของการพักการลงโทษคือ การที่ผู้กระทำความผิดคนหนึ่งตกอยู่ภายใต้ปล่อยตามความหมายของการพักการลงโทษคือ การที่ผู้กระทำความผิดคนหนึ่งตกอยู่ภายใต้เงื่อนไข ที่กำหนดขึ้นโดยเฉพาะ จากผู้ที่มีอำนาจ ในการให้การพักการลงโทษ (paroling authority)

การพักการลงโทษเป็นรูปแบบของการปลดปล่อย ที่มีเงื่อนไขของนักโทษ จากสถาบันปรับปรุงแก้ไข ก่อนที่เขาจะพ้นโทษ นักโทษจะถูกกำหนดให้อยู่ภายใต้การสอดส่องดูแล

⁴ Henry Burns, Jr., Correction Organization and Administration (Minn:west , 1975) , P.268 .

⁵ Ibid.

และชี้แนะตามวิถีทางที่กำหนดโดยมีจุดมุ่งหมายในการจัดการเพื่อให้สามารถกลับเข้าสู่การดำเนินชีวิตในสังคมและเพื่อทำให้เกิดการปกป้องความมั่นคงของสาธารณะให้ดีขึ้น ตามเวลาที่อยู่ในช่วงที่ถูกปลดปล่อย เท่ากับว่านอกจากจะเพื่อแก้ไขผู้กระทำความผิดแล้ว ความคาดหวังในการสอดส่องของการพักการลงโทษยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันสังคม จากการกระทำผิดอาญาอื่น ๆ จากบุคคลผู้ถูกปลดปล่อยด้วย⁶ ลักษณะของเงื่อนไขในการพักการลงโทษ มักจะถูกกำหนดขึ้นไม่ว่าจากทั้งกฎหมาย หรือแนวทางการบริหารของ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจให้การพักการลงโทษ ผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษได้รับการคาดหวังที่จะเชื่อฟัง และปฏิบัติตามเงื่อนไขเหล่านี้ ในระหว่างช่วงเวลาที่ถูกสอดส่องดูแลอยู่เงื่อนไขในการปลดปล่อยอาจถูกเพิกถอนหรือยกเลิกได้ ไม่ว่าจะเพราะการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นใหม่ หรือสำหรับการละเมิดทางเทคนิค (technical violation)⁷ ซึ่งเป็นความล้มเหลวในการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของการพักการลงโทษ ผู้กระทำความผิดจะถูกสอดส่องดูแลตลอดช่วงพักการลงโทษ (ระหว่างที่อยู่ในช่วงเวลาที่เขาอยู่ในสังคม) และเขาอาจจะกลับเข้าไปรับโทษต่อในเรือนจำอีก ถ้าหากว่าเขาละเมิดเงื่อนไขในการปลดปล่อย

อีกทั้งผู้มีอำนาจให้การพักการลงโทษและผู้ถูกพักการลงโทษ มีหน้าที่และมีความรับผิดชอบต่อกันคือ ผู้ถูกพักการลงโทษจำต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข แห่งการปลดปล่อย และผู้มีอำนาจให้การพักการลงโทษ จะต้องทำให้แน่ใจได้ว่า เงื่อนไขดังกล่าวนี้ได้รับการปฏิบัติจริง และเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม จึงมีการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดที่ไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขหรือผิดไปจากเงื่อนไข หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือละเมิดเงื่อนไขดังกล่าว ก็จะต้องถูกจับเข้าไปรับโทษต่อ ในเรือนจำเช่นเดิม อาจจะถูกกล่าวได้ว่าการพักการลงโทษ โดยตัวของมันเองแล้วเป็นรูปแบบหนึ่งของการปลดปล่อยโดยมีเงื่อนไข เงื่อนไขแห่งการปลดปล่อยนี้อาจจะเรียกได้ว่าเป็น “การปลดปล่อยโดยมีเงื่อนไข” เงื่อนไขแห่งการปลดปล่อยนี้อาจจะ

⁶ Norman J. swaton and Loren Morgan, Administration of Justice : An Introduction (New York : D.Van Norstrand Company , 1980) , p.276.

⁷ Paul w. Tappan , Crime ,Justice and Correction (New York : Mc Graw Hill Book Company ,1960) , P.709.

เรียกได้ว่าเป็น "การปลดปล่อยตามคำสั่ง" (mandatory release)⁸

2.2 การเริ่มต้นของระบบการพักการลงโทษในประเทศอังกฤษ

การพักการลงโทษ พัฒนามาจากรูปแบบของ ความเมตตาปราณี(clemency) , ข้อผูกมัด (indenture) และการขนส่ง (transportation) ส่วนรูปแบบของการพักการลงโทษ เกิดจากการทูลเกล้าขอโทษประหารชีวิตและการสร้างข้อผูกมัดต่อผู้กระทำความผิดที่ถูกส่งออกไป

อาจเรียกได้ว่า เป็นเพราะการช่วยเหลือของประเทศอังกฤษที่ทำให้ โครงการ การขนส่ง (Program of transportation) สู่อานานิคมอเมริกา เป็นการเปลี่ยนรูป ไปสู่การพักการลงโทษในเวลาต่อมา การขนส่งดังกล่าวเป็นแรงกระตุ้นจากความกดดันทางเศรษฐกิจ โดยในศตวรรษที่ 16 ประเทศอังกฤษเริ่มต้นที่จะเสื่อมลงในด้านเศรษฐกิจ การว่างงานมีมากขึ้น แรงงานล้มตลาคแต่ในประเทศอานานิคม ซึ่งก็คืออานานิคมอเมริกา จำเป็นจะต้องใช้แรงงานที่มีราคาถูกรัฐบาลอังกฤษจึงตัดสินใจจะยอมทูลเกล้าขอโทษประหารชีวิต โดยให้อภัยโทษ (Pardon) (เกือบจะเป็นที่ปรากฏชัดว่า ข้อจำกัดอิสรภาพได้ถูกกำหนดขึ้นแก่ผู้ได้ รับการอภัยโทษ เพราะมีผู้ละเมิดข้อจำกัดนี้และหนีการขนส่ง หรือหนีจากประเทศอานานิคมกลับสู่ประเทศอังกฤษ) และส่งนักโทษที่สามารถจะทำงานได้ลงเรือข้ามประเทศไปสร้างแรงงานที่ประเทศอานานิคม

ระบบการเนรเทศเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์แห่งการพักการลงโทษ ที่ทำให้เห็นว่า การระงับโทษทางอาญา และการให้นักโทษอยู่ในสังคมที่อิสระ มีความเกี่ยวพันกัน

ประมาณกลางศตวรรษที่ 17 การอภัยโทษถูกยอมรับภายใต้เงื่อนไขที่จำกัด เฉพาะอย่าง พร้อมทั้งมีบทบัญญัติสำหรับเพิกถอนได้หากมีการละเมิดเงื่อนไข แนวทางการปฏิบัตินี้ทำให้การบริหารเรือนจำ รวมเข้าสู่การพิจารณาถึงสภาวะของผู้กระทำผิดและบุคคลิก

⁸ Ibid. , P.710.

ลักษณะของนักโทษ⁹ ผลของเงื่อนไขที่มีอยู่ในกระบวนการปลดปล่อยเหล่านี้ดูคล้ายคลึงกับแบบของการพักการลงโทษที่เป็นแนวทางปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน

ส่วนในด้านกฎหมายแล้ว กฎหมายการขนส่งของประเทศอังกฤษฉบับแรกถูกประกาศใช้ในปี 1597¹⁰ กล่าวถึงการเนรเทศนักโทษผู้ซึ่งมีอันตรายร้ายแรง หรือผู้ที่ไม่สามารถจะปรับปรุงแก้ไขได้แล้ว ในปี 1619 ผู้กระทำผิด (dissolute persons) จำนวน 100 คน ถูกส่งไปที่เวอร์จิเนีย โดยรัฐบาลจะจ่ายเงินให้แก่เจ้าของเรือประมาณ 5 ปอนด์ ในเวอร์จิเนีย คนเหล่านั้นจะถูกส่งไปขายทอดตลาด พวกเขา จะถูกประมูลไปเป็นคนรับใช้ที่มีสัญญาผูกมัด (indentured servants) รัฐบาลอังกฤษจะไม่รับผิดชอบต่อสวัสดิภาพ หรือควบคุมนักโทษไม่ว่าในรูปแบบใด ๆ ทั้งสิ้น นานเท่าที่พวกเขาจะไม่กลับสู่ประเทศอังกฤษหากพวกเขากลับโดยปราศจากอำนาจเขาจะถูกประหารชีวิต

เมื่อเกิดการปฏิวัติขึ้นในอเมริกา ทำให้การขนส่งนักโทษสู่อเมริกาลิ้นสุดลง ประเทศอังกฤษต้องเผชิญกับปัญหาที่นักโทษประมาณกึ่งหนึ่งของทั้งหมดถูกรอเวลาที่ส่งออกไป การแก้ปัญหายังรีบด่วน ทำให้ประเทศอังกฤษส่งผู้ต้องขังบางกลุ่มสู่แอฟริกา แต่สภาพอากาศ และโรคภัยคร่าชีวิตพวกเขา จนในที่สุดเมื่อวันที่ 23 มกราคม 1787 จึงมีการตัดสินใจส่งผู้กระทำผิดสู่ดินแดนที่ถูกค้นพบใหม่คือ ทวีปออสเตรเลีย เป็นเพราะระบบการขนส่งดังกล่าวในทวีปออสเตรเลียจึงมีพวก นักโทษจำนวนมาก นักโทษเหล่านี้มีชีวิตอยู่ในทัศนนิคม (penal settlements) และทำงานให้รัฐบาล หรือได้รับอนุญาตให้ทำงานในนิคมอย่างอิสระ รัฐบาลของออสเตรเลีย มีอำนาจที่จะปล่อยนักโทษ และอาจอนุญาตมอบที่ดิน ให้ทำกินแก่นักโทษที่ถูกคัดเลือกแล้ว จากความประพฤติ และการทำงานตามที่ได้บันทึกไว้ซึ่งดูแล้วเป็นที่น่าพอใจ เป็นเหมือนการวัดระดับรางวัล และการแก้ไขปรับปรุงตนเองของนักโทษเหล่านั้น

⁹ Henry Burns, Jr. , Correction Organization and Administration (ST.Paul , Minn. : West Publishing , 1975), p.270.

¹⁰ David Dressler, Practice and Theory of Probation and Parole (Columbia University Press , 1978) , p.57.

ในทวีปออสเตรเลีย รัฐบาลอังกฤษให้ความสำคัญรับผิดชอบดูแลทั้งหมดไม่ว่าจะเป็น สวัสดิภาพ หรือความประพฤติ ผู้กระทำผิดเหล่านี้ อยู่ภายใต้การควบคุมของกัปตัน อาเธอร์ ฟิลลิป (Arther Phillip) ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งจากรัฐบาลของอังกฤษ กัปตันฟิลลิป ได้วางแผนที่จะตั้งอาณานิคมเรือนจำใน นิว เซาท์ เวลส์ โดยมีแนวความคิดให้นักโทษทำงานตอบแทนให้รัฐ การควบคุมจะเป็นไปอย่างมีเมตตากรุณาปราศจากความทารุณโหดร้าย

กองทัพเรือ ซึ่งมีเรือจำนวน 11 ลำ แล่นออกจากประเทศอังกฤษ เมื่อ วันที่ 13 พฤษภาคม 1787 มีลูกเรือร่วมเดินทาง เป็นชาย 552 คน และหญิง 190 คน นักโทษก่อการกบฏ เพราะไม่ต้องการที่จะถูกเนรเทศ จึงถูกควบคุมและบังคับให้ทำงานกลั่นสุรา และทำภาชนะหิน กองเรือไปถึงอ่าวบอตานี (Botany Bay) เมื่อวันที่ 18 มกราคม 1788 กัปตันฟิลลิป ได้สร้างเรือนจำขึ้น ต่อมาเริ่มมีความขาดแคลน จึงเกิดการต่อต้าน และไม่ยอมทำงาน กัปตันฟิลลิปจึงส่งนักโทษ บางพวกไปเกาะนอร์ฟอล์ค (Norfolk Island) เพื่อให้หาปลาเพื่อประทังความอดอยาก เกาะนอร์ฟอล์คจึงเริ่มเป็นสถานที่หลักในการส่งนักโทษออกไป แต่เนื่องจากสภาพของเกาะซึ่งกว้าง 3 ไมล์ ยาวประมาณ 5 ไมล์ มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 8,528 เอเคอร์ สภาพไม่เหมาะในการดำรงชีพ และยากที่จะหลบหนี นักโทษหลายคนพยายามที่จะหลบหนีเพื่อจะกลับอังกฤษ บางพวกพยายามที่จะพายเรือไปอินเดีย เพื่อหวังที่จะได้หาทางกลับบ้านต่อไป แต่ก็ต้องล้มตาย

กัปตันฟิลลิป เห็นว่านักโทษชายหญิงเหล่านี้ ไม่กลัวแม้แต่ความตายการชู้ชัวญว่า จะใช้การลงโทษประหารชีวิตต่อพวกเขาเป็นการไร้ผล เขายังหวังอีกว่าเขาควรจะได้รับอำนาจอย่างเต็มที่ ในการดำเนินการตามหน้าที่ของเขาด้วยเขาจะได้มีอำนาจที่จะลดระยะเวลาการลงโทษจำคุกของนักโทษผู้ซึ่งมีบันทึกการทำงานและมีอำนาจให้การอภัยโทษอย่างสิ้นเชิงโดยเท่าเทียมกัน แต่นักโทษกลับไม่สนใจแนวความคิดของกัปตันฟิลลิป ในปี 1972 กัปตันฟิลลิปจึงยกเลิกแนวความคิดเหล่านี้

ในปี1840 ระบบการขนส่งนักโทษถูกกำหนดโดยรัฐสภา ในช่วงนี้เอง จึงเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ สำหรับการขนส่งนักโทษ และการดำเนินชีวิตของนักโทษในประเทศอาณานิคม จึงเป็นโอกาสที่จะมีการเปลี่ยนแปลงในระบบ โดยมี กัปตันอเล็กซานเดอร์ แมคคองอกี (Alexander Maconochie) ผู้ซึ่งมีแนวความคิดที่จะวางระบบเรือนจำเอาไว้แล้ว เขาได้

กำหนดระบบคะแนนและจัดลำดับ (a mark and grading system) ขึ้น ผู้ต้องโทษแต่ละคนสามารถที่จะเข้าไปในระบบนี้ได้ โดยมี 4 ลำดับ¹¹ ตามกระบวนการที่ใช้วัดระดับ โดยคะแนนที่นักโทษแต่ละคนจะได้รับสำหรับความประพฤติที่ดี และการเอาใจใส่ทำงานเป็นอย่างดี 4 ขั้นตอนนั้น มีดังนี้คือ ขั้นตอนแรก จะเป็นการจำคุก ขั้นตอนต่อมาเป็นการทำงานโดยมีการควบคุม ต่อมาเป็นการได้รับอิสระบางส่วนโดยมีข้อจำกัดขั้นตอนสุดท้ายคือบัตรปลดปล่อย (ticket of leave) บัตรปลดปล่อยจะทำให้นักโทษเหล่านั้น เดินทางออกจากเกาะนอร์ฟอล์กสู่ออสเตรเลีย เพื่อรับโทษที่เหลือก่อนที่จะได้รับอิสรภาพโดยสมบูรณ์

2.2.1 A Mark Credit System

ระบบนี้ริเริ่มโดย อเล็กซานเดอร์ แมคคอนอกี โดยที่ แมคคอนอกี เป็นนายทหารอยู่ในกองทัพเรือ ช่วงปี ค.ศ. 1840 เขาได้ย้ายไปประจำเรือรบที่เกาะนอร์ฟอล์ก ดูแลผู้ต้องขัง และได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ปกครองเกาะนี้ ในระยะต่อมา ประสบปัญหาในการบริหาร เขาจึงคิดที่จะปล่อยผู้ต้องขัง โดยมีระเบียบกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อเป็นสินน้ำใจในการช่วยเหลือให้ความเป็นอิสระ การปล่อยผู้ต้องขัง แมคคอนอกี จะให้คะแนนตอบแทนความประพฤติดีสะสมคะแนนมาเรื่อย ๆ (A mark credit system) และในที่สุดเขาก็ได้เสนอความเห็นนี้ต่อสภาในปี 1837 ในประวัติศาสตร์แต่เดิมมีธรรมเนียมประเพณีเมื่อผู้ต้องขังกระทำความดี ก็จะได้รับรางวัลเป็นการตอบแทน

ในตอนต้นการปลดปล่อยจะเป็นการอภัยโทษอย่างเด็ดขาด (absolute pardon) ต่อมาการปลดปล่อยเริ่มมีเงื่อนไขในการให้อภัยโทษ ซึ่งรู้จักดีในนาม ของบัตรปลดปล่อย (ticket of leave) เจ้าหน้าที่จะสามารถปล่อยผู้กระทำความผิดออกจากการควบคุมของรัฐ จะอนุญาตให้แต่งงาน รวมทั้งอนุญาตให้ทำงานได้ภายใต้บริเวณที่กำหนดไว้ในสังคมอิสระ แนวความคิดเรื่องบัตรปลดปล่อยถูกยอมรับโดยปราศจากข้อจำกัดเมื่อเขาถูกลงโทษเป็นครั้งแรก จนกระทั่งในปี 1811 จึงมีแนวปฏิบัติที่กำหนดว่า ผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ช่วงหนึ่งก่อนแล้วจึงพัฒนามาเป็นการเลือกที่จะพักการลงโทษ

¹¹

Henry Burn , Jr , Correction Organization and Administration (ST.Paul , Minn. : west Publishing , 1975) , p.271.

แมคคอนอกี้ ช่วยให้มีการพักการลงโทษโดยใช้คะแนน (mark) คะแนนนี้จึงถือเป็นค่าจ้าง (wages) ของนักโทษ พวกนักโทษจะไม่ได้รับสิ่งใดหากไม่ทำอะไร ทุกสิ่งจะต้องมีการหามา ในช่วงที่ถูกลงโทษ นักโทษจะได้ใช้แรงงานหรือให้ทำงานหนัก ในระบบเก่าพวกเขาจะได้รับโทษตามจำนวนปีที่ลงโทษ โดยไม่คำนึงถึงความประพฤติ แต่ในระบบคะแนนนี้ เขาสามารถทำงานหนักเพื่อที่จะให้ได้รับการปลดปล่อยเร็วขึ้น กับต้นแมคคอนอกี้ ปฏิบัติต่อนักโทษเยี่ยงผู้ใช้แรงงาน (labourer) พร้อมกับมีคะแนนเป็นค่าจ้าง และกำหนดจำนวนคะแนนที่แน่นอน เป็นเงื่อนไขในการปลดปล่อย ทั้งคะแนนเหล่านี้ยังมีคุณค่าอีกหลากหลาย กล่าวคือ พวกเขาแต่ละคนจะได้รับอาหารที่พิเศษมากกว่าปกติ หรือได้รับการลดวันจำคุก แมคคอนอกี้ กำหนดให้ 10 คะแนน ต่อค่าจ้างในแต่ละวัน นักโทษจะได้รับค่าจ้าง ตามขึ้นของงาน ไม่ใช่ตามเวลา และทุก ๆ 10 คะแนนที่เขาได้รับผู้กระทำผิด จะได้รับการลดวันจำคุกลง 1 วัน สำหรับอาหารที่นักโทษแต่ละคนได้รับต่อวันนั้นจะถูกจ่ายให้ตามจำนวนคะแนนที่ได้รับ การปันส่วนจะแบ่งเป็น 3 ระดับต่อหนึ่งวัน คือ ระดับต่ำสุดจำนวน 3 คะแนน ระดับถัดมา 4 คะแนน ระดับที่ได้รับปันส่วนที่ดีที่สุดมี 5 คะแนน ผู้กระทำความผิดมหันตโทษชนิดปานกลาง (the abstemious felon) อาจสะสมคะแนนได้ 5-7 คะแนน ต่อ 1 วัน สำหรับคะแนนพิเศษ (extra marks) หากทำงานหนักมากขึ้น ก็สามารถที่จะสะสมคะแนนได้ 8-10 คะแนน ต่อวันเลยทีเดียว คะแนนเหล่านี้ยังเป็นแนวทางการลงโทษอีกด้วย กล่าวคือหากนักโทษคนใดประพฤติผิดวินัยในเรือนจำ เขาจะถูกหักคะแนนตามสัดส่วนของพฤติการณ์ในการกระทำความผิด

อันที่จริงแล้ว วิธีพื้นฐานในการดำเนินการของ แมคคอนอกี้ ได้ถูกวางระบบเอาไว้ก่อนแล้ว ก่อนที่เขาจะมาถึงเกาะนอร์ฟอล์ก เขาได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับแนวความคิดเรื่องการปฏิรูปเรือนจำ เขาได้พิมพ์เผยแพร่อธิบายถึงระบบเหล่านี้ เขาคาดหวังให้สังคม มีสิทธิที่จะใช้การลงโทษเป็นเหมือนวิถีทางในการควบคุมอาชญากรรม (a means of crime control) อย่างไรก็ตามเขายังยืนยันถึงทิศทางของวัตถุประสงค์เพื่อการปรับปรุงอาชญากรรม และเพื่อปรับปรุงเรื่องนี้ เขาเห็นว่าการลงโทษทางอาญา ควรจะประกอบด้วยการลงโทษโดยให้ทำงานหนัก (task sentences) โดยแทนที่จะลงโทษจำคุกตามระยะเวลาที่กำหนด นักโทษควรจะถูกจำคุกจนกระทั่ง เขาสามารถที่จะทำงานอย่างมีคุณภาพ และเพื่อที่จะให้มีประสิทธิภาพ การลงโทษควรที่จะให้แต่ละบุคคล ทำงานสะสม คะแนนแห่งการชมเชย (marks of commendation) สำหรับงานที่พวกเขา ได้ทำลงไป

ระบบคะแนนของ แมคคอนน็อกี้ ให้ความหวังแก่บรรดานักโทษทั้งหลายโดยตัวของเขาเองเท่านั้น ที่จะสามารถลดโทษของเขาได้ อย่างที่ แมคคอนน็อกี้ กล่าวไว้ " when a man keeps the key of his own prison , he is soon persuaded to fit it to the lock "¹² ดังนั้น นักโทษจึง พยายามที่จะทำงานอย่างหนักมากกว่าก่อน เพื่อรักษาคะแนนของพวกเขาเอาไว้ เมื่อพวกเขาสะสมคะแนนไว้เพียงพอแล้ว พวกเขา ก็พร้อมสำหรับบัตรปลดปล่อย และภายใต้ระบบนี้ พวกเขาสามารถที่จะเลือกกลับประเทศอังกฤษได้ ตามที่เขาต้องการ

บัตรปลดปล่อยนี้จะใช้แก่นักโทษ จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1811 บัตรปลดปล่อยจะ ถูกมอบให้แก่ักโทษผู้มีความประพฤติดี หรือทำကောင်းดีและให้อนุญาตพวกเขาในการที่จะแต่งงานได้ โดยปราศจากข้อจำกัดบางประการตามช่วงเวลาที่เขาจะได้รับ จนตอนหลังจึงกลายมาเป็นทางปฏิบัติที่ปรากฏตามช่วงเวลาที่เขาจะได้รับจนตอนหลังจึงกลายมาเป็นทางปฏิบัติที่กำหนดว่าผู้ต้องโทษ ต้องได้รับโทษตามช่วงเวลาหนึ่งก่อนที่จะกลายมาเป็นการถูกคัดเลือกเพื่อที่จะลดโทษ ในปี ค.ศ. 1821 จึงเกิด formal scale ที่กำหนดให้นักโทษผู้ต้องโทษ 7 ปี อาจได้รับบัตรปลดปล่อย ภายหลังจากที่ได้รับโทษไปแล้ว 4 ปี ถ้าต้องโทษจำคุก 14 ปี อาจจะได้รับบัตรปลดปล่อย ภายหลังจากที่ได้รับโทษแล้ว 6 ปี หรือถ้าต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตอาจจะได้รับบัตรปลดปล่อยเมื่อพ้น 8 ปี ขึ้นไป¹³

ประเทศอังกฤษได้นำหลักของ แมคคอนน็อกี้ ในออสเตรเลียมาปรับใช้โดยออกพระราชบัญญัติ the English Penal Servitude Act เมื่อปี 1853 สำหรับผู้กระทำความผิดที่ถูกจำคุกช่วงระยะเวลา 14 ปี หรือน้อยกว่านั้นเงื่อนไขในการปลดปล่อยตามบัตรปลดปล่อย จะถูกกำหนดตามช่วงเวลาจำคุกขั้นต่ำก่อนที่จะกลายมาเป็นการคัดเลือกเพื่อที่จะปลดปล่อย พระราชบัญญัติยังกำหนดอีกว่าบัตรปลดปล่อยอาจจะถูกยกเลิกได้ในบางช่วงเวลาและผู้กระทำความผิด

¹² David Dressler , Practice and theory of Probation and Parole (Columbia University Press, 1978) , p.68

¹³ Paul W. Tappan, Crime , Justice and correction (New York : Mc Graw - Hill Book Company , 1960). p.711.

จะกลับเข้าไปรับโทษที่เหลืออยู่ในเรือนจำ การยกเลิกบัตรปลดปล่อยจะกำหนดเรื่องพฤติกรรมที่เลวร้าย, การดำรงชีวิตอย่างโง่เขลาหรือไม่ปรากฏวิถีทางแห่งการดำรงชีพอย่างซื่อสัตย์ ในกรณีเหล่านี้นักโทษจะถูกจับกุม และเข้ามารับโทษในเรือนจำตามอัตราโทษเดิมของตนแต่อย่างไรก็ดี สิ่งที่ขาดไปในช่วงนี้ก็คือ ไม่มีการสอดส่องดูแลกำหนดอยู่ในการปลดปล่อยตามบัตรปลดปล่อย ส่วนเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ตามพระราชบัญญัตินี้คือ นักโทษที่ถูกลงโทษจำคุก 7-10 ปี จะถูกปลดปล่อยภายหลังหากรับโทษแล้วมากกว่า 4 ปี แต่ไม่เกิน 6 ปี หากถูกจำคุก 10-15 ปี นักโทษจะถูกปลดปล่อยภายหลังจากที่ได้รับโทษไปแล้ว 6 ปี แต่ไม่เกิน 8 ปี หากถูกลงโทษจำคุก 15 ปี หรือมากกว่านั้นจะถูกปลดปล่อยหลังจากได้รับโทษไปแล้ว 6 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี¹⁴ ในระหว่าง 2 ปี หลังจากที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศใช้ มีนักโทษมากกว่า 5 พันคนถูกปลดปล่อยภายใต้บัตรปลดปล่อยนี้ แต่ขณะเดียวกันในเรื่องอาชญากรรมกลับเพิ่มจำนวนมากขึ้นในประเทศอังกฤษโครงการบัตรปลดปล่อย จึงถูกตำหนิว่าทำให้การประกอบอาชญากรรมเกิดขึ้นแพร่หลาย เกิดแรงต่อต้านมากขึ้น

ในประเทศออสเตรเลีย เกาะนอร์ฟอล์ก ถูกปรับเปลี่ยนภายในยุคของ อเล็กซานเดอร์ แมคคอนนอกี นักโทษมีความหวังและมีการปรับปรุงสภาพจิตใจให้ดีขึ้น เพราะเขาได้รับการปฏิบัติเยี่ยงมนุษย์ การทำโทษต่อเนื้อตัวร่างกายลดลง แต่ แมคคอนนอกี ยังต้องเผชิญกับแรงต่อต้านแนวนโยบายของเขาจากเจ้าหน้าที่บริหารชั้นสูงนอกจากนั้นเขายังพบกับอุปสรรคในระหว่างการดำเนินการในระบบของเขา กล่าวคือมีจำนวนเกินกว่าครึ่งหนึ่งของนักโทษทั้งหมดไม่สนใจระบบนี้ เพราะนักโทษเหล่านี้ไม่แน่ใจว่า พวกเขาจะได้รับบัตรปลดปล่อย เมื่อเขาได้รับคะแนนตามจำนวนที่กำหนดหรือไม่ พวกเขาจึงยอมรับโทษเต็มจำนวน อย่างไรก็ตามผู้ต้องขังคนอื่นก็ยังได้รับประโยชน์จากระบบนี้ มีผู้ต้องขังประมาณ 1,450 คน ถูกปลดปล่อยโดยบัตรปลดปล่อย ในระหว่างที่อยู่ในความควบคุมของ แมคคอนนอกี เทียบได้ประมาณ 3 % ของทั้งหมด และจำนวนนี้มีพวกผู้เคยกระทำผิดหลายครั้ง ที่เรียกว่า “มือเก่า” (old hand) จำนวน 920 คน มีเพียง 12 คน ที่กลับมากระทำผิดอีก ภายหลังจากที่ถูกปล่อยให้เป็นอิสระแล้ว เป็นที่สังเกตได้ว่า ตัวเลขของผู้กระทำผิดซ้ำมีน้อยลง นับว่า แมคคอนนอกี ได้ประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อบุคคลที่เรียกว่า “มือเก่า” ที่ได้รับบัตรปลดปล่อยว่าจะไม่

¹⁴ Ibid., p.712.

ค่อยทำผิดซ้ำ แต่มีการวิจารณ์ว่าสถิติทางอาญานั้น ยังไม่เพียงพอต่อความเป็นจริงในเวลานั้น เพราะยังไม่มีกรรณายงานอาชญากรรมต่าง ๆ ต่อตำรวจ แมคคอนอกี้ ดำเนินการอยู่จนถึงปี 1844 เขาก็ถูกเพิกถอนการแต่งตั้งหลังจากนั้น เกาะนอร์ฟอร์ดก็กลายเป็นเหมือนเดิมดังเช่นก่อนที่ แมคคอนอกี้จะเข้ามาบริหารงาน

ส่วนในประเทศอังกฤษ เกิดการก่อจลาจลโดยนักโทษ a Royal Commission ได้ถูกก่อตั้งขึ้นเพื่อศึกษาถึงเงื่อนไขของเรือนจำ และแนะนำถึงวิธีแก้ไข คณะกรรมการนี้วิจารณ์ว่าเป็นความล้มเหลวของการเตรียมตัวผู้ถูกลงโทษ สำหรับปลดปล่อยและเห็นว่าควรกำหนดให้มีการสอดส่องดูแลพวกเขาเหล่านั้นในสังคมด้วย¹⁵ ข้อความคิดนี้ทำให้ประเทศอังกฤษยอมรับระบบไอริช (Irish system) มาใช้ หลังจากนั้นตำรวจก็ถูกนำมาใช้ ในการช่วยเหลือและสอดส่องดูแลผู้ถูกปลดปล่อย จนกระทั่งผู้นั้นหลุดพ้นเข้าสู่สังคมได้

2.2.2 Irish System , Crofton System

ใน ไอร์แลนด์ เซอร์วอลเตอร์ ครอฟตัน (Sir Walter Crofton) เริ่มเป็นผู้นำของระบบเรือนจำใน ปี 1854 (เพียง 1ปี ภายหลังจากที่ประกาศใช้ พระราชบัญญัติ the English Penal Servitude Act) เขากำหนดระบบการทำงานไว้ 3 ลำดับชั้น ซึ่งกระบวนการนี้มีพื้นฐานมาจากระบบคะแนนที่สามารถเทียบได้กับแบบของแมคคอนอกี้ ที่เกาะนอร์ฟอร์ดโดยนำมาปรับใช้กับระบบ "the progressive stage system" ถูกนำเข้ามาใช้ในอังกฤษโดย เซอร์โจเซฟ เจบบ์ (Joshua Jebb)¹⁶ มีการเตรียมพร้อมเพื่อหางานให้ทำและมีการสอดส่องดูแลภายหลังปลดปล่อย ผู้ที่ได้รับบัตรปลดปล่อยจะถูกกำหนดให้ต้องรายงานตัวแก่ตำรวจท้องที่ภายหลังปลดปล่อย และรายงานตัวทุกเดือนหลังจากนั้น ผู้ที่ได้รับการปลดปล่อยแต่ละคนจะมีข้อกำหนด

¹⁵ Henry Burn, Jr., Correction Organization and Administration (ST.paul, Minn. : west Publishing , 1975), p.273.

¹⁶ Paul W. Tappan, Crime,Justice and Correction (New york : Mc Graw-Hill Company , 1960), p.714.

ความประพฤติ ในดับลิน (Dublin) การสอดส่องดูแล จะให้ผู้ตรวจการที่เป็นพลเรือนเข้าไปเยี่ยมผู้ถูกปลดปล่อยที่บ้านและช่วยพวกเขาในการหางานทำให้ เท่ากับว่าระบบบัตรปลดปล่อย ถูกขัดเกลาให้ดีขึ้น โดยครอฟตัน แนวคิดของเขาได้มาจากแมคคอนนอร์รี่ ซึ่งแนวคิดนี้มีอิทธิพลโดยตรงต่อประเทศสหรัฐอเมริกา วอลเตอร์ ครอฟตัน เป็นผู้หนึ่งซึ่งได้ชื่อว่าเป็นผู้ริเริ่มระบบการพักการลงโทษ ระบบนี้รู้จักกันดีในนามของ ระบบไอริช

ระบบครอฟตันได้รับการยอมรับอย่างสูงและแพร่หลายเพราะประสิทธิภาพที่เกี่ยวกับตัวนักโทษ เนื่องจากได้แก้ไขปัญหานักโทษที่ถูกปล่อยตัวเข้าสู่สังคม ระบบนี้ได้ขยายพัฒนาระบบเดิมขึ้น มีการสังเคราะห์แนวคิดใหม่ การลงโทษที่ไม่กำหนดแน่นอนอน (indefinite sentencing) เป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิด สามารถที่จะถูกปลดปล่อยได้เร็วขึ้น หากมีความประพฤติดีในเรือนจำ ในที่สุดจึงมีกฎเกณฑ์ในเรื่อง การสอดส่องดูแลภายหลังถูกปลดปล่อยตามมา และเริ่มที่จะสะสมคะแนน ของพวกนักโทษจะเพิ่มมากขึ้น ในชั้นที่ 3. ซึ่งเป็นชั้นสุดท้าย จะไม่มีการเก็บคะแนนเพราะผู้ถูกลงโทษจะมาถึงชั้นนี้ได้ก็โดยผ่านชั้นที่ 1 และ 2 มาแล้ว โดยเก็บคะแนนตามที่กำหนดไว้ ในชั้นนี้ฐานะของผู้ต้องโทษจะถูกทำให้เป็นธรรมดาที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขาจะถูกส่งไปยังสถาบันที่ Lusk หรือที่ Smithfield ซึ่งเป็นศูนย์เตรียมการปลดปล่อย ไม่มีข้อควบคุมมากไปกว่าเท่าที่จำเป็น นักโทษจะทำงานโดยปราศจากการดูแลสอดส่อง จำนวนนักโทษในสถาบัน ไม่เคยเกินกว่า 100 คน เจ้าพนักงานจะทำงานร่วมกับผู้ต้องโทษ มีเพียงเจ้าพนักงาน จำนวน 6 คน ที่ได้รับการแต่งตั้งมา และทั้งหมดไม่มีอาวุธ สิทธิของนักโทษจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในที่สุด เขาจะถูกปล่อยตัวหากทำงานจนเป็นที่พอใจ และแล้วเขาจะอยู่ภายใต้การสอดส่องดูแลภายหลังปลดปล่อย ในห้องที่ชนบทนั้น การปลดปล่อยจะเป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจในการสอดส่องดูแล ส่วนในดับลิน (Dublin) จะเป็นหน้าที่ของผู้ตรวจนักโทษที่ได้รับการปลดปล่อย (an Inspector of Released Prisoners) ซึ่งเป็นพลเรือนทำหน้าที่เพิ่มขึ้นเป็นสองเท่ากล่าวคือ เขาจะต้องคอยคุ้มครองปกป้องสังคมด้วยการตรวจสอบให้ดีที่สุดภายใต้หน้าที่ของเขา และเขายังพยายามที่จะช่วยเหลือผู้ที่เขาสอดส่องดูแลด้วย ผู้ถูกปลดปล่อยจะต้องรายงานตัวต่อเขา เขาจะช่วยพวกที่ถูกปลดปล่อยหางาน , ไปเยี่ยมเยียนที่บ้าน และตรวจสอบการจ้างงาน ผู้ที่เป็นคนแรกที่เป็นเจ้าหน้าที่ดังกล่าว ซึ่งเปรียบเทียบ ได้กับเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ (Parole officer) คือ James P. Organ ในปี 1864 ได้มีการก่อตั้ง Prisoners Aid Societies ซึ่งมีตัวแทนทำงานเต็มเวลาทำหน้าที่เยี่ยมนักโทษ , ช่วยพวกเขาหางานภายหลังถูกปลดปล่อย, สอดส่องดูแลพวกเขา และรายงานพฤติกรรมของพวกเขาเหล่านั้น¹⁷ ครอฟตัน เห็น

ว่าเจ้าพนักงานควรจะต้องแสดงให้เห็นว่าตนไว้ใจผู้ต้องโทษเหล่านั้น ผู้ต้องโทษแต่ละคนจะได้รับเกียรติเขาเชื่อว่าสาธารณชนจะต้องแสดงให้เห็นว่าจะมีงานทำในไม่ช้า หากถูกปล่อย ภายใต้ระบบนี้ผู้ต้องโทษจะต้องพิสูจน์ให้เห็นถึงความรับผิดชอบของพวกเขา

ระบบไอริช เป็นการกำหนดชนชั้นของนักโทษ แต่ก็ไม่ใช่ทุกนักโทษทุกคนที่จะมุ่งให้ได้รับการปลดปล่อยโดยเข้าสู่ระบบนี้ นักโทษซึ่งปฏิเสธงานจะแยกตัวของเขาออกจากลำดับที่ตั้งขึ้น พวกเขาจะถูกแยกออกจากกลุ่มนักโทษในเรือนจำ และจะได้รับการปฏิบัติด้วยความเคร่งครัด พวกเขาจะได้รับอาหารเท่าตามที่เจ้าหน้าที่เกี่ยวกับยา (medical officer) คำนวณออกมาว่าจำเป็นพอที่จะยังชีพพวกเขาเท่านั้น

2.3 การพัฒนาระบบการพักการลงโทษในประเทศสหรัฐอเมริกา

ในอาณานิคมอเมริกา ก็ได้รับผู้กระทำความผิดผ่านทางระบบขนส่งของอังกฤษ (the British transportation system) และผู้กระทำความผิดเหล่านั้น ถูกจัดให้เป็นผู้รับใช้ที่มีสัญญาข้อผูกมัด (indentured servants) ข้อสัญญา (indenture) เหล่านี้ มีอยู่ในกฎหมายของอังกฤษ ตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 16 หรืออีกนัยหนึ่งมีมาก่อนการพักการลงโทษ ภายใต้ระบบข้อสัญญานี้ ผู้กระทำความผิดแต่ละคนจะถูกผูกพันรับใช้เจ้านาย (master) ชั่วระยะเวลาที่กำหนด เพื่อให้จะให้เจ้านายสอนการค้าขายให้ และขณะเดียวกัน ก็ต้องรับใช้เจ้านายเป็นการตอบแทน โดยพื้นฐานแล้ว ข้อสัญญานี้ไม่ใช่เป็นสิ่งที่กำหนดเพื่อใช้แก่กลุ่มนักโทษแต่มุ่งที่จะเป็นวิถีทางแห่งความช่วยเหลือ และฝึกการค้าขายสำหรับผู้ที่เป็นต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่น เงื่อนไขในข้อสัญญานั้นคล้ายคลึงกับบทกฎหมาย และกฎเกณฑ์แบบใหม่ที่ปรับใช้กับการรอการลงโทษ และการพักการลงโทษ ข้อสัญญาเหล่านี้ได้ถูกดัดแปลงให้เข้ากับความเป็นของทัณฑวิทยา หลังจากที่ถูกกระทำผิดที่ เป็นเยาวชนได้รับโทษในสถาบันแก้ไขปรับปรุง (correctional institution) แล้ว พวกเขาจะ ถูกปลดปล่อยออกไปเพื่อที่จะผูกพันกับเจ้านาย ในช่วงแรก ๆ รัฐจะไม่มีหน้าที่รับผิดชอบสำหรับการสอดส่องในงานจำพวกงานบ้าน (work home) ในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 มลรัฐนิวยอร์กเริ่มจัดตั้งรูปแบบของตัวแทนที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐ

เพื่อสอดส่องดูแลเด็ก และดูว่าพวกเจ้านายใช้เด็กเหล่านั้น โดยตัดทวงผลประโยชน์โดยมิชอบหรือไม่

การลดโทษ สำหรับความประพฤติที่ดีที่เรียกว่า "Good time" เป็น อีกขั้นหนึ่งที่จะนำไปสู่การพักการลงโทษ ในประเทศสหรัฐอเมริกา กฎหมายที่เกี่ยวกับ "Good time" มีมาก่อนการพักการลงโทษ เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการลดโทษ

สำหรับองค์ประกอบ ในการบริหารเรือนจำ มีเรื่องการลดโทษ (commutation) และการอภัยโทษ (pardon) ก่อนที่มีการยอมรับกันในเรื่องการพักการลงโทษในสหรัฐอเมริกา การลดโทษได้ถูกพัฒนาขึ้นทั้งในต่างประเทศและในประเทศสหรัฐอเมริกา ระหว่างต้นศตวรรษที่ 19 กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ฉบับแรกถูกใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มลรัฐนิวยอร์ก ในปี 1817 โดยอนุญาตให้ลดโทษ 1 ใน 4 สำหรับผู้กระทำความผิดครั้งแรก ที่ได้รับโทษจำคุก 5 ปี หรือน้อยกว่านั้น¹⁸ เงื่อนไขที่กำหนดคือจะต้องมีความประพฤติดี และต้องมีการทำงานหนัก สิ่งนี้เป็นการพัฒนาของระบบการพักการลงโทษ เพราะได้มีแนวทาง ให้แนวหนึ่งซึ่งมากกว่าอำนาจในการให้อภัยโทษ ช่วงเวลาในการจำคุกอาจมี ระยะเวลายาวนานไม่แน่นอน การลงโทษที่ไม่แน่นอน (indeterminate sentence) และการพักการลงโทษมีความแตกต่างกัน และไม่ขึ้นอยู่กับแนวทางพัฒนาระบบแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำความผิด แต่ในบางกรณีแล้วมีการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกันอยู่บ้าง การพักการลงโทษจะเชื่อมต่อกับระยะเวลาในการจำคุกที่ไม่มีกำหนดแน่นอน

การลงโทษในช่วงศตวรรษที่ 19 นั้น ผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่จะถูกตัดสินลงโทษที่แน่นอนตายตัวนักโทษจะได้รับโทษทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงความประพฤติที่ดีหรือไม่ทำงานหรือไม่สนใจที่จะเรียนหรือไม่ ในเรือนจำนั้นตัวผู้กระทำความผิดเองไม่สามารถที่จะเพิ่มหรือลดระยะเวลาในการลงโทษของตัวเองได้ แต่สิ่งนี้ก็เป็นที่ปัญหาในเรื่องการกระทำความผิดวินัยในเรือนจำ (prison discipline) ปี 1817 ฝ่ายนิติบัญญัติแห่งมลรัฐนิวยอร์กได้ออกกฎหมาย

¹⁸ Henry Burn, Jr., Corrections Organization and Administration (ST. Paul, Minn.: West Publishing, 1975) p.275.

ลดโทษออกมา เพื่อที่จะบรรเทาสถานการณ์เหล่านี้ให้ผ่อนคลายลง โดยอนุญาตให้การลงโทษที่กำหนดแน่นอน (the definite sentence) นั้น ถ้าหากนักโทษมีความประพฤติดี และตั้งใจทำงาน ก็สามารถจะถูกปลดปล่อยได้ อย่างไรก็ตามกฎหมายนี้ก็เพียงกฎเกณฑ์ที่ให้อำนาจแก่ผู้บัญชาการเรือนจำ ในการใช้ดุลพินิจในการปลดปล่อยเท่านั้น เพราะไม่เคยได้รับการปฏิบัติอย่างแท้จริงเลย

เรือนจำในประเทศสหรัฐอเมริกา ช่วงต้นปี 1800 คับคั่งมากเช่นเดียวกับประเทศอังกฤษ ที่ใช้กระบวนการวิเมตตา (clemency procedures) หัวหน้าฝ่ายบริหาร ในหลายมลรัฐได้ใช้อำนาจอภัยโทษแก่นักโทษ เพื่อลดจำนวนนักโทษในเรือนจำ เงื่อนไขในการอภัยโทษปรากฏให้เห็นว่า ผู้ซึ่งจะได้รับการอภัยโทษจะต้อง ได้รับโทษตามเวลาที่กำหนด และมีคุณสมบัติตามเงื่อนไขในปี 1837 มลรัฐแมสซาชูเซต ได้ตรากฎหมายกำหนดว่ารัฐบาลจะให้อภัยโทษ , ลดอัตราส่วนโทษได้ โดยมีเงื่อนไขกำหนดแก่ผู้ได้รับการอภัยโทษด้วย การอภัยโทษถูกยอมรับในมลรัฐเวอร์จิเนีย เพื่อให้ใช้กับนักโทษผู้มีความประพฤติดี การอภัยโทษแบบมีเงื่อนไขต่อมาจึงกลายเป็นรูปแบบของการปล่อยตัว ในช่วงต้น ๆ ในหลาย ๆ มลรัฐ อำนาจของรัฐบาลที่จะให้อภัยโทษแก่ผู้ต้องโทษที่มีความประพฤติดีถูกโอนมาให้แก่คณะกรรมการ ที่ถูกตั้งขึ้นโดยองค์ประกอบแบบเดิม ภายใต้ชื่อว่าการพักการลงโทษ

ในปี 1821 มลรัฐคอนเนคติกัตได้ออกกฎหมายลดโทษเพื่อใช้แก่ผู้กระทำความผิดที่ถูกส่งออกมาทำงานบ้าน (work - house inmates) เมื่อมีการใช้กฎหมายนี้ รัฐอื่น ๆ ก็ออกกฎหมายมาในทำนองเดียวกัน แต่การลดโทษก็ยังไม่ใช่การพักการลงโทษ นักโทษผู้ซึ่งได้รับการลงโทษที่แน่นอน (definite sentence prisoners) สามารถที่จะรับประโยชน์จากกฎหมายนี้ โดยได้รับการปลดปล่อยที่เร็วขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้โดยปราศจากเงื่อนไข และปราศจากการสอดส่องดูแล

การพักการลงโทษ จะทำงานอย่างมีประสิทธิภาพที่สุดภายใต้ระบบการลงโทษแบบ ไม่มีการกำหนดโทษ (indeterminate sentence) ระยะเวลาจะไม่ถูกระบุชัดไม่ว่าจะเป็นโทษขั้นต่ำ หรือขั้นสูง โดยมอบหน้าที่แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจโดยเฉพาะ (specified authority) ใน การที่จะใช้ดุลพินิจกำหนดระยะเวลาให้ แต่ในสหรัฐอเมริกาไม่มีการลงโทษแบบนี้ จะมีการลงโทษโดยกำหนดโทษขั้นสูง และขั้นต่ำไว้ด้วย อย่างไรก็ตามนักโทษแต่ละคนสามารถที่จะลด

ระยะเวลาในการจำคุกภายใต้การลงโทษที่ไม่มีการกำหนดโทษ ถ้าหากมีการปล่อยตัวก่อนที่เขาจะได้รับโทษชั้นสูง นักโทษผู้นั้นจะยังคงมีภาระ (owes) ที่ผูกพันอยู่กับโทษของเขา และเขาจะต้องอยู่ภายใต้การสอดส่องในการพักการลงโทษ (parole supervision) การยืดหยุ่นของการลงโทษที่ไม่มีการกำหนดโทษ เป็นองค์ประกอบทางกายภาพที่สำคัญในการพักการลงโทษ

หลักเกณฑ์ของการลงโทษแบบไม่มีการกำหนดโทษ ถูกนำมาใช้ครั้งแรก ในพระราชบัญญัติของมลรัฐนิวยอร์ก ในปี 1824 ซึ่งปรับใช้กับผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชนโดยเฉพาะ จนกระทั่งมีการสร้างปฏิรูปสถานเอดมิราขึ้นมา จึงนำหลักของ การลงโทษแบบไม่มีกำหนดโทษ มาใช้แก่ผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ (Adults) การสร้างปฏิรูปสถานเอดมิราถือว่าเป็นครั้งแรกในการนำสหรัฐอเมริกาเข้าสู่ระบบการพักการลงโทษ

คำว่า "การพักการลงโทษ"(Parole) ถูกใช้ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกา โดย Samuel G. Howe แห่ง บอสตัน ในปี 1846 ซึ่งแนวความคิดนี้ก่อให้เกิดแรงกระตุ้นความเคลื่อนไหวของการพักการลงโทษ ในสหรัฐอเมริกาได้ถอดแบบมาจากการปรับปรุงแก้ไขระบบของอังกฤษ และไอริช ภายใต้ระบบไอริชแผนงานของการพักการลงโทษจะประสบความสำเร็จ และมีประสิทธิภาพมากกว่าระบบของการพักการลงโทษที่ใช้อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากมีส่วนประกอบ 4 อย่าง ที่อยู่ในระบบไอริช แต่ไม่มีอยู่ในการบริหารระบบการปรับปรุงแก้ไขในประเทศสหรัฐอเมริกา คือ

1. ระบบไอริช ปรับปรุงการกระทำผิด แทนที่จะเป็นตัวบุคคล
2. ช่วงเวลาต่อเนื่องกันในขั้นที่สามของการปล่อยตัว ทำให้แน่ใจได้ว่าถูกปลดปล่อยตามขั้นตอนได้แน่นอน
3. การสอดส่องดูแลโดยเคร่งครัด เป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่งของโครงการ
4. ทักษะคติของสังคมยอมรับการกลับเข้าสู่สังคมของผู้ที่ผ่านระบบเหล่านี้

สิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาสำคัญสำหรับประเทศสหรัฐอเมริกา ในปัจจุบันว่า เงื่อนไขเหล่านี้มีพร้อมอยู่ในระบบหรือไม่

2.3.1 ปฏิรูปสถานเอลมิรา (Elmira Reformatory)

นักทฤษฎีวิทยาเกิดความสับสน และกังวลใจเป็นเวลานานมาแล้วเกี่ยวกับ ระบบเรือนจำ สิ่งที่น่าเป็นในเวลานี้คือควรมีสถาบัน (institution) ที่มีแนวความคิดใหม่ โดยควรลดความสำคัญของการลงโทษลง และเพิ่มการศึกษาในตัวผู้กระทำความผิดแต่ละคนให้มากขึ้น การแก้ไขปรับปรุงควรจะมุ่งปรับปรุงในเรื่องความเป็นมนุษย์ (human being)

การแก้ไขปรับปรุง เริ่มมีรากฐานอยู่ในสหรัฐอเมริกาตะวันออก แฟรงคลิน เบนจามิน แซนบอร์น (Franklin Benjamin Sanborn) เลขาธิการของ the Board of State Charities of Massachusetts ได้เขียนรายงานอธิบายเกี่ยวกับระบบบัตรปลดปล่อยของ แมคคอนนอกี และครอฟตัน ในปี 1865 อีกสองปีต่อมา Enoch Wines และ Theodore Dwight แห่งสมาคมเรือนจำแห่งนิวยอร์ก (New York Prison Association) ได้ให้คำรับรองแก่สภานิติบัญญัติ แห่งมลรัฐนิวยอร์ก เพื่อสร้างรูปแบบการแก้ไขปรับปรุงตามหลักของระบบไอริช ถือได้ว่า Wines , Dwight และคนอื่นได้ช่วยกันแก้ไขปรับปรุง ในเรื่องของระบบของการแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำความผิด โดยได้รับอิทธิพลมาจาก วอลเตอร์ ครอฟตัน ผู้ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจาก อเล็กซานเดอร์ แมคคอนนอกี อีกทีหนึ่ง

การพักการลงโทษ ปรากฏในสหรัฐอเมริกาช่วงศตวรรษที่ 19 หน่วยงานแรกเริ่มที่สถานปฏิรูปเอลมิรา แห่งมลรัฐนิวยอร์ก ในการพักการลงโทษเริ่มใช้กับเยาวชนผู้กระทำความผิดในบ้านพักพิง (House of refuge) สำหรับเด็ก การพักการลงโทษ เติบโตต่อเนื่องมาโดยขยายจากเด็ก มาสู่ผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่อย่างรวดเร็ว มีผู้กระทำความผิดชั้น misdemeanants ถูกปลดปล่อยออกจากสถาบัน (institute) และเรือนจำโดยปราศจากการพักการลงโทษ จำนวนประมาณ 90 % ของนักโทษที่ถูกปลดปล่อยจากสถาบัน และเรือนจำ ไม่ต้องกลับมารับโทษของเขาอีก การพักการลงโทษได้แพร่ขยายไปตามมลรัฐต่าง ๆ การใช้การพักการลงโทษในมลรัฐหนึ่ง ๆ ต่ำสุดก็มี 9 % ของนักโทษที่ถูกปลดปล่อย ในบางมลรัฐนักโทษเกือบทุกคนถูกปลดปล่อยโดยการพักการลงโทษ

กฎหมายของมลรัฐนิวยอร์กที่ได้ก่อตั้งสถานปฏิรูปที่เอลมิรานั้น ร่างโดย Zebulon R. Brockway (ผู้ซึ่งมาเป็นผู้ดูแลคนแรกของสถานปฏิรูปนี้) กฎหมาย กำหนดสำหรับการลงโทษที่ไม่แน่นอน (indefinite sentence) ระบบคะแนนซึ่งเพิ่มประโยชน์ และการปลดปล่อยที่

สามารถเก็บคะแนนสะสมได้ นอกจากนั้นยังกำหนดถึงสิทธิประโยชน์ ของการพักการลงโทษ ระหว่างที่ถูกคุมขัง หากมีความประพฤติดี การที่จะได้รับการพักการลงโทษ นักโทษจะต้องมี ความประพฤติเป็นเวลา 1 ปี และเสนอแผนการทำงานให้เป็นที่ยอมรับได้ หลังจากที่ถูกปลด ปล่อย ผู้ถูกปลดปล่อยแต่ละคนจะต้องรายงานตัวต่อผู้ดูแลเป็นเวลา 6 เดือน การพักการลง โทษในช่วงนี้ ทำให้มีความรู้สึกว่าเป็นเหมือนส่วนหนึ่งของการลงโทษจำคุก เพราะการปลด ปล่อยจะอยู่ภายใต้อำนาจของเรือนจำ ในช่วง 6 เดือนที่เพิ่มขึ้นมาในช่วงที่ถูกปลดปล่อย

สถานปฏิรูปเอลมิรา ถูกตั้งขึ้นเพื่อปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งมีอายุน้อย (young adults) และดูแลภายหลังจากถูกปล่อยตัวแล้ว ปฏิรูปสถานเอลมิรา เริ่ม เปิดทำการเมื่อเดือน กรกฎาคม ปี 1876 ปฏิรูปสถานนี้ ไม่ได้สร้างให้เป็นเรือนจำที่มีความมั่นคง แข็งแรงที่สุด นายบรอร์คเวย์ ผู้ดูแลคนแรกได้ริเริ่มสิ่งใหม่ ๆ ให้แก่สถาบัน

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า สถานปฏิรูปเอลมิราใช้ระบบคะแนน , ลำดับชั้นในการ จำคุก , การลงโทษที่ไม่มีกำหนดโทษ และเงื่อนไขการปลดปล่อย หรืออีกนัยหนึ่งก็คือการพัก การลงโทษนั้น ระบบเหล่านี้ได้แพร่ขยายจากสถานปฏิรูป เอลมิรา ไปสู่สถาบัน (institutions) อื่น ๆ ในมลรัฐนิวยอร์ก และขยายจากนิวยอร์กไปสู่มลรัฐอื่น ๆ ของประเทศ ในปี 1891 มีจำนวน 8 มลรัฐ ที่มีอำนาจลงโทษแบบไม่มีการกำหนดโทษ แต่ใช้เฉพาะผู้กระทำความผิดเป็นครั้ง แรกเท่านั้น (ยกเว้นในมลรัฐนิวยอร์ก) ปัจจุบันการพักการลงโทษได้แพร่ขยายไปมากทุกมลรัฐ ในปัจจุบันมีบทบัญญัติในเรื่องนี้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดที่เป็นเยาวชนและผู้ใหญ่ แต่ อย่างไรก็ตามรูปแบบดังกล่าวยังคงแตกต่างกันอยู่ไม่ใช่ทุก ๆ มลรัฐที่กำหนดให้พักการลงโทษในคดี ความผิด misdemeanors ศาลสหรัฐ (federal Courts) ใช้การลงโทษที่กำหนดแน่นอนอน (definite sentence) ในคดีของผู้ใหญ่เป็นเวลานานหลายปี แต่ก็ดำเนินการภายใต้กฎหมายที่ เกี่ยวกับเรื่อง Good Time ด้วย นักโทษที่ถูกลงโทษที่กำหนดแน่นอน สามารถที่จะถูกปลด ปล่อยและอยู่ภายใต้การสอดส่องดูแลก่อนที่จะได้รับโทษเต็ม แต่ในปี 1958 กฎหมายของสหรัฐ (Federal statute) ได้กำหนดให้มีการเปลี่ยนแปลงในกระบวนการพิจารณาของการลงโทษแบบไม่ มีกำหนดโทษ โดยใช้การลงโทษแบบไม่มีการกำหนดโทษเท่าที่จะทำได้ แต่ก็ไม่เป็นข้อผูกมัดที่ จะต้องใช้วิธีนี้ทุกคดี

ในความเป็นจริงแล้ว แผนการของเอลมिरามุ่งพัฒนาขึ้นเพื่อใช้สำหรับผู้ต้องโทษที่เป็นเด็ก ระบบการพักการลงโทษของเอลมिरาขาดการให้เวลาเต็มที่กับการสอดส่องดูแล และไม่ได้อำหนดเวลาที่แน่นอนในการสอดส่องดูแลเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่สังคมส่วนรวม และที่สำคัญคือ เอลมिरาขาดขั้นตอนสำคัญในการเตรียมตัวผู้ถูกลงโทษเพื่อกลับสู่อิสรภาพ

การพักการลงโทษ พัฒนาเร็วมากในประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี 1900 มีจำนวน 20 มลรัฐ ที่ออกกฎหมายการพักการลงโทษ ในปี 1922 จำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 44 มลรัฐ รวมทั้งระบบของสหรัฐ (Federal System) ในปี 1944 มลรัฐสุดท้ายก็ได้ออกกฎหมายพักการลงโทษ ถึงแม้ว่าโครงสร้าง , นโยบาย การดำเนินการของการพักการลงโทษดำเนินต่อไปมากขึ้นในหลายมลรัฐ จนกระทั่งใช้ทุกรัฐในปัจจุบัน ทั้งในระบบสหรัฐและระบบการแก้ไขปรับปรุงท้องถิ่นบางแห่งด้วย ทางปฏิบัติในประเทศสหรัฐอเมริกาปัจจุบันนี้การพักการลงโทษรวมถึงการปลดปล่อยโดยไม่มีกำหนดเวลา , เงื่อนไขพิเศษเฉพาะบุคคล , การสอดส่องดูแลระหว่างช่วงเวลาปลดปล่อย ฝ่ายบริหารมีอำนาจที่จะเพิกถอนการพักการลงโทษ และนำตัวผู้ถูกปลดปล่อยกลับเข้าสู่สถาบันปรับปรุงแก้ไขได้ การพักการลงโทษจะพ้นจากการสอดส่องดูแลก็ต่อเมื่อมีกฎหมายหรือคำวินิจฉัยของฝ่ายบริหารกำหนดไว้

2.4 ทฤษฎีการพักการลงโทษ

ทฤษฎีของการพักการลงโทษคือ บุคคลที่ถูกปลดปล่อยจะอยู่ภายใต้การสอดส่อง และชี้แนะระหว่างกระบวนการปรับปรุงตัวเข้าสู่สังคม แต่ไม่ใช่กรณีนี้ ดำเนินการนี้ภายหลังที่ได้รับโทษเต็มมาแล้ว ทำให้รู้สึกว่าการถูกสอดส่องดูแลใน สังคมภายนอกก็ยังมีคุณค่ามากกว่าการได้รับอาหารที่อยู่ในสถาบัน ซึ่งเขาสามารถ ที่จะหาเงินยังชีพ และปรับตัวเข้าสู่สังคมขณะที่อยู่ในระหว่างพักการลงโทษมากกว่า ที่จะสร้างกระแสการเงินหมุนเวียนอยู่เฉพาะภายในเรือนจำ¹⁹

¹⁹

Norman J. Swaton and Loren Morgan , Administration of Justice : An Introduction (New York : D. Van Norstrand Company , 1980) , p.276.

2.4.1 ทฤษฎีกรุณา (Grace)

ทฤษฎีกรุณา ถูกวางแนวทางให้เป็นรูปเป็นร่างจากคำวินิจฉัยที่สำคัญยิ่งของผู้พิพากษา คาร์โดโซ (Justice Cardozo)²⁰ ในคดี *Escoe V. Zerbst* ว่า “ การรอกการลงโทษหรือการลงโทษที่ไม่กำหนดแน่นอน (suspension of sentence) เรียกว่าเป็นการกระทำแห่งความกรุณา (an act of grace) “ ศาลสูง (Supreme Court) ได้ใช้คำว่า “ เป็นความกรุณา “ (favor) และ “ เป็นสิทธิ ” (Privilege) แก่แนวนโยบายสำหรับกำหนดเงื่อนไขในการปลดปล่อย ภายใต้ทฤษฎีกรณานี้ เป็นการจัดตั้งทั้งระบบการพักการลงโทษ และการปลดปล่อยนักโทษแต่ละคน เป็นสิ่งที่มอบให้โดยความกรุณาจากฝ่ายบริหารการพักการลงโทษเทียบได้ว่า มีความคล้ายคลึงกับอภัยโทษที่เป็นการยอมรับสิ่งที่เรียกว่า “ an act of grace “ เหมือนกัน การใช้ทฤษฎีกรณานี้ศาลสามารถที่จะปลดปล่อยนักโทษ ออกไปเท่าที่เป็นไปได้ตามสิทธิของนักโทษ เพื่อที่จะพักการลงโทษและเพื่อให้สอดคล้องกับอิสรภาพที่ถูกจำกัดของผู้ที่ถูกพักการลงโทษ

ในคดี *Curtis V. Bennett* ศาลมลรัฐ Iowa กำหนดว่า “ ผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษไม่มีสิทธิที่จะรับฟัง (hearing) ก่อนที่จะมีการเพิกถอนการพักการลงโทษ “ และยังคงวางหลักว่า “ เมื่อคณะกรรมการยอมให้นักโทษได้รับการพักการลงโทษ ถือได้ว่าเป็นความกรุณาอย่างหนึ่ง มากกว่าเป็นหน้าที่อันพึงต้องกระทำ ”²¹

ดังนั้นตามแนวทฤษฎีกรณานี้ การพักการลงโทษจึงเป็นของขวัญ (gift) ซึ่งอาจถูกกำหนดเงื่อนไขได้ตามที่ผู้ให้พอใจ ดังนั้นในการที่ศาลจะอนุญาตให้มีการเพิกถอนของขวัญดังกล่าว ศาลจะต้องรักษาไว้ซึ่งสถานะที่เหมาะสมด้วย

²⁰ University of Penn. , Comment the Parole system , University of Penn. Law Review Volumn 120 Number 2 (December 197) , p.286.

²¹ Ibid. P.287.

2.4.2 ทฤษฎีสัญญา (Contract)

เมื่อผู้ได้รับการพักการลงโทษออกจากเรือนจำ เขาจะต้องลงลายมือชื่อไว้ในแบบฟอร์มที่กำหนดเงื่อนไขไว้สำหรับการปลดปล่อยของเขา รูปแบบนี้เองที่ถูกกำหนดขึ้นตามทฤษฎีสัญญา ผู้ได้รับการพักการลงโทษยอมรับเงื่อนไขเหล่านี้สำหรับการพักการลงโทษของเขา เหมือนกับที่คู่สัญญาตามทางธุรกิจการค้าที่เห็นชอบในการยอมตนเข้ามาผูกพันตามกฎหมายภายใต้ข้อความเหล่านั้นในสัญญา ตามข้อความคิดของสัญญาโดยทฤษฎีแล้ว ผู้ได้รับการพักการลงโทษอาจจะบอกปิด หรือ ปฏิเสธข้อความในแบบฟอร์มที่ให้ไว้ได้ การเลือกที่จะปฏิเสธดังกล่าวพบได้ในคดี *United States V. Wilson*²²

" ศาลกล่าวว่า การยอมรับตามข้อความนั้น เป็นสิ่งจำเป็นของประสิทธิภาพในการให้อภัยโทษ การอภัยโทษจริง ๆ แล้ว เพื่อจะให้ความสมบูรณ์นั้น การยอมรับเป็นสิ่งสำคัญ การได้รับจะไม่สมบูรณ์หากปราศจากการยอมรับ มันอาจจะถูกบอกปิด หรือปฏิเสธโดยผู้ซึ่งได้รับข้อเสนอ นั้น และถ้าข้อเสนอถูกปฏิเสธเราจะพบว่าไม่มีอำนาจใดในศาลที่บังคับให้เขายอมรับได้"²³

2.4.3 ทฤษฎีคุมขัง (Custody)

บทบัญญัติของการพักการลงโทษ กำหนดไว้ว่าผู้ได้รับการพักการลงโทษยังคงถูกคุมขังตามกฎหมายภายใต้อำนาจของผู้บัญชาการเรือนจำ หรือคณะกรรมการพักการลงโทษ หรือตัวแทนของฝ่ายบริหารอื่น ๆ ดังนั้นศาล ก็ได้รับรองทฤษฎีคุมขังนี้โดยเห็นว่าการพักการลงโทษเป็นการจำคุกที่มีประสิทธิภาพในทางกฎหมายและผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษ โดยโครงสร้างของระบบแล้ว ยังคงเป็นนักโทษอยู่แต่ถูกจองจำโดยเงื่อนไขและข้อจำกัดของการพักการลงโทษที่กำหนดไว้ หากมีการละเมิดเงื่อนไขแห่งการปลดปล่อย เขาจะถูกเปลี่ยนสถานะเป็นนักโทษ ผู้หลบหนีการคุมขังในทันที ก็ได้รับรองทฤษฎีคุมขังนี้โดยเห็นว่าการพักการลงโทษเป็นการจำคุกที่มีประสิทธิภาพในทางกฎหมาย และผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษ โดยโครงสร้างของระบบแล้ว ยังคงเป็นนักโทษอยู่แต่ถูกจองจำโดยเงื่อนไขและข้อจำกัดของการพักการลงโทษที่

²² Ibid.

²³ Ibid.

กำหนดไว้ หากมีการละเมิดเงื่อนไขแห่งการปลดปล่อย เขาจะถูกเปลี่ยนสถานะเป็นนักโทษผู้หลบหนีการคุมขังในทันที

2.4.4 ทฤษฎี Exhausted Rights

ทฤษฎีนี้ดำเนินควบคู่ไปกับทฤษฎีคุมขัง แนวพื้นฐานของทฤษฎีนี้วางอยู่บนมุมมองที่ว่า การพักการลงโทษ เป็นส่วนหนึ่งของระบบเรือนจำแต่ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการตัดสินโทษ (sentencing process) กล่าวคือทฤษฎีนี้เห็นว่า หลังจากที่มีการกล่าวหาถูกตัดสินด้วยกระบวนการพิจารณา (ที่สิทธิต่าง ๆ ของเขาถูกปกป้อง) แล้ว การคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญจะไม่ขยายไปถึงการบังคับโทษในภายหลัง ทฤษฎีนี้เห็นว่า การกล่าวหา (the accused) เป็นการให้สิทธิที่จะได้รับการปกป้องตามหลักนิติธรรม (Due Process) และเห็นว่ากระบวนการตัดสินโทษเป็นที่น่าพอใจแล้ว สิทธิของนักโทษภายใต้หลักนิติธรรมจะถูกใช้ไปแล้วจนหมดสิ้นเมื่อสิ้นสุดการลงโทษขั้นสูงสุด (maximum sentence) ขั้นตอนหลัง การตัดสินชี้ขาดจะไม่อยู่ภายใต้ขอบเขตของรัฐธรรมนูญในเรื่องนี้ จึงเป็นการดึงผู้ถูกพักการลงโทษออกจากขอบเขตของการคุ้มครองทางรัฐธรรมนูญ และแบ่งแยกกระบวนการพักการลงโทษออกจากข้อความคิดที่ประยุกต์ใช้กับระบบรอการลงโทษ ถึงแม้ว่าในทางองค์ประกอบของกฎหมายและลำดับขั้นของทั้งสองระบบนี้จะเหมือนกันก็ตาม

2.4.5 ทฤษฎี Parens Patriae

ทฤษฎีนี้ใกล้ชิดกับทฤษฎีการคุมขัง มีพื้นฐานของการปรับปรุงผู้กระทำความผิดตามแบบของการแก้ไขผู้กระทำความผิด ทฤษฎีนี้จำกัดสิทธิของนักโทษและผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษให้อยู่บนพื้นฐาน ของความจำเป็นในการใช้ดุลพินิจ และความยืดหยุ่นในการปรับปรุงแก้ไขผู้ได้รับการพักการลงโทษ ทฤษฎีนี้สรุปว่า คณะกรรมการพักการลงโทษมีจุดสนใจเพียงอันหนึ่งอันเดียวต่อผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษคือ การส่งเสริมให้มีการแก้ไขปรับปรุงพวกเขาเหล่านั้น ด้วยเหตุที่บุคคลหนึ่งไม่ต้องการความปกป้องจากผู้ที่มีจุดสนใจในสิ่งเดียวกัน ทฤษฎีนี้ จึงใช้แยกผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษออกจากความเกี่ยวข้องกับความยุติธรรมด้วยเหตุผล และความสม่าเสมอของทฤษฎีนี้จึงปรับใช้กับขอบข่ายของกฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็ก แต่หลักนี้ถูกยกเลิกไปเมื่อไม่กี่ปีมานี้

2.5 วัตถุประสงค์ของการพักการลงโทษ²⁴

การพักการลงโทษนั้นเป็นการให้รางวัลแก่นักโทษที่ความประพฤติดี อย่างไรก็ตามการให้รางวัลมิใช่วัตถุประสงค์หลักของการพักการลงโทษ ซึ่งวัตถุประสงค์หลักของการพักการลงโทษที่สำคัญมี 3 ประการ ดังนี้

1. ในด้านของรัฐ การพักการลงโทษนั้นมีวิวัฒนาการมาจากการที่รัฐต้องการระบายนักโทษ เนื่องจากเรือนจำมีความแออัดเกินไป ดังนั้นเพื่อต้องการระบายนักโทษออกจากเรือนจำและเป็นการลดภาระของรัฐในด้านค่าใช้จ่าย จึงมีการนำเรื่องการพักการลงโทษมาใช้

2. ในด้านของตัวนักโทษ การพักการลงโทษมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้ต้องขังสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมอิสระได้โดยง่ายโดยให้อยู่ภายใต้การช่วยเหลือแนะนำในระหว่างที่อยู่ในช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลง และมีขึ้นเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ในเรื่อง การปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำความผิดให้กลับตนเป็นคนดีเนื่องจากผู้ต้องขังที่ถูกจองจำอยู่นานๆ เมื่อได้รับการปลดปล่อยมักจะปรับตัวเข้ากับสังคมได้ไม่ดีเท่าที่ควร จึงพบว่า ผู้กระทำความผิดมักจะกระทำผิดซ้ำอีก ดังนั้นการพักการลงโทษจะช่วยให้บุคคลเหล่านี้ปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดีขึ้น และอาจจะไม่กระทำผิดอีก หรือกระทำผิดน้อยลงเพราะจะเป็นการช่วยตั้งแต่ตอนออกจากที่คุมขัง และหลังจากที่ได้รับการปลดปล่อย ซึ่งไม่ใช่เป็นการปลดปล่อยอย่างอิสระ ยังมีเงื่อนไขคุมประพฤติ ซึ่งบุคคลที่กระทำผิดที่ถูกปล่อยตัวก็ยังคงถูกควบคุมอยู่ การพักการลงโทษเป็นเสมือนสะพานเชื่อมช่องว่าง ระหว่างวิถีชีวิตที่ถูกควบคุมอย่างเข้มงวดภายในเรือนจำกับชีวิตอิสระในชุมชน เป็นที่ยอมรับกันถึงความจริงที่ว่าช่วงเวลาแรกๆ ที่ผู้ต้องขังได้รับการปลดปล่อยใหม่ ๆ จะประสบปัญหาการปรับตัวเข้ากับสังคม ทั้งยังต้องประสบกับความรังเกียจเดียดฉันท์ของสาธารณชนโดยทั่วไปด้วย

3. ในด้านสังคม วัตถุประสงค์ของการให้พักการลงโทษคือ การป้องกันสังคม เนื่องจากการพักการลงโทษเป็นวิธีการที่มีการติดตามดูแล สอดส่อง ควบคุมพฤติกรรมของนักโทษในช่วงเวลาที่ออกไปสู่สังคม การคุมประพฤติผู้ต้องขังในช่วงนี้จะมีพนักงานพักการลงโทษตามดูแลอย่างใกล้ชิด ผู้ต้องขังจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขและจะถูกนำกลับเข้าจำคุกอีก ถ้า

²⁴ มณฑิรา ศิลปศร , การพักการลงโทษ : ศึกษาเปรียบเทียบในระบบกฎหมาย , วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2535 , หน้า 8-9.

ปฏิบัติการอันเป็นการฝ่าฝืนเงื่อนไขควบคุมความประพฤติ ซึ่งมีผลสนับสนุนให้ผู้ต้องขังที่ได้รับพักการลงโทษเคยชินต่อแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องตามแบบแผนของสังคม อันจะทำให้บุคคลนั้น ๆ ไม่ประกอบอาชญากรรมขึ้นอีกไม่มากนักน้อย สังคมจึงได้รับการป้องกันไปในตัว เพราะผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษจะต้องถูกดูแลติดตามอย่างใกล้ชิด เมื่อคิดที่จะกระทำผิดก็จะเกรงไม่กล้าที่จะทำเพราะอาจถูกจับได้ง่ายซึ่งจะเกิดผลร้ายให้แก่ตัวเองคือจะต้องถูกลงโทษในความผิดนั้นและยังถูกเพิกถอนการพักการลงโทษอีกด้วยนอกจากนี้ถ้าผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษมีพฤติกรรมที่ไม่น่าไว้วางใจ เจ้าพนักงานพักการลงโทษก็มีสิทธิที่จะนำตัวกลับไปสู่ทัณฑสถานอีกได้ การพักการลงโทษจึงเป็นการป้องกันสังคมให้พ้นจากอาชญากรรมโดยทางอ้อมด้วย

2.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการพักการลงโทษ²⁵ มีดังนี้

1. เป็นการจูงใจให้นักโทษประพฤติปฏิบัติตัวอยู่ในระเบียบวินัย ทำตนให้เป็นตัวอย่งที่ดี มีประโยชน์ในเรือนจำ เป็นผลให้กิจการราชทัณฑ์ การบริหารงานเรือนจำมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยไม่เกิดปัญหายุ่งยาก
2. เป็นการบำรุงขวัญและกำลังใจ สร้างความหวังให้แก่นักโทษว่าอิสระภาพจะเข้ามาเร็วขึ้น มีโชทศดาลัยกับระยะเวลาจำคุกที่กำหนดไว้โดยคำพิพากษาทำให้มีกำลังใจฝักอบรมหรือทำงานให้เรือนจำ อันเป็นประโยชน์ร่วมกันทั้งเรือนจำและนักโทษ เป็นเรื่องที่ปฏิเสธมิได้ว่าความหวังเป็นสิ่งหล่อเลี้ยงชีวิตมนุษย์ทุกคน
3. เป็นการลดจำนวนประชากรในเรือนจำวิธีหนึ่ง ทำให้ไม่แออัดจนเกินไป ซึ่งในปัจจุบันมีแนวโน้มเช่นนั้น
4. เป็นความก้าวหน้าทางราชทัณฑ์อย่างหนึ่ง ในการปฏิบัติต่อผู้ต้องโทษโดยไม่ใช้เรือนจำ เป็นการทดสอบการประสานงานกันในการควบคุมความประพฤติของนักโทษ ให้สังคมมีโอกาสเป็นผู้มีส่วนแก้ไข ควบคุมความประพฤติหรือพฤติกรรมของผู้กระทำผิดมากขึ้น แทนที่จะเป็นไปในทำนองขจัดปัญหาชั่วคราวโดยจับไปคุมขังไว้ แล้วสังคมก็ลืมไปเลย ปล่อยให้เป็นที่ของเจ้าพนักงานราชทัณฑ์เท่านั้น

²⁵ วิสัย พุกชะวัน , คำอธิบายพระราชบัญญัติราชทัณฑ์(กรุงเทพฯ : ห.จ.ก.ทิพย์อักษร , 2527) , หน้า 201.

5. เป็นการฝึกให้นักโทษเข้าอยู่ในสังคมอย่างมีกฎเกณฑ์ มีเงื่อนไขภายใต้การสอดส่องดูแลของสังคม นักโทษจะต้องฝึกฝนตัวเอง ให้รู้จักอยู่ในสังคมที่มีระเบียบกฎเกณฑ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้สังคมดำรงอยู่ได้และเป็นภาวะที่นักโทษจะต้องกลับเข้ามาอยู่โดยปกครองตัวเอง ไม่มีการควบคุมอีกต่อไปในวันข้างหน้า

ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย